

A Fővárosi Ítéltábla Dr. Krajnyák & Társa Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Krajnyák András ügyvéd) által képviselt felperes neve. (felperes címe) felperesnek dr. Szánthó Pál ügyvéd (....) által képviselt C... Zrt. (....) I. rendű, dr. Lakatos István ügyvéd (fél címe) által képviselt N... Kft. (....) II. rendű, Dr. Zajdó Zsolt Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Zajdó Zsolt ügyvéd) által képviselt S... Kft. (....) III. rendű és dr. Árnysai Katalin ügyvéd (fél címe) által képviselt V... Kft. (IV.rendű alperes címe) IV. rendű alperesek ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. május 7. napján kelt, 3.P.../2013/24. számú ítélete ellen a felperes 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja. Megállapítja, hogy az 1... út 9. székhelyű C... Zrt., I. rendű alperes 2013 februárjában azzal, hogy vegyi áruk csomagolásán az „A...” megjelölést elhelyezte és az így jelölt, valamint a „s...” megjelöléssel ellátott termékeket forgalmazta, bitorolta a felperes ... és ... lajstromszámú védjegyeit. Megállapítja továbbá, hogy a 8... utca 11. székhelyű „N... Kft., II. rendű alperes azzal, hogy 2013. február 27. és március 1. között „A...” és „s...” megjelölésekkel ellátott termékeket reklámozott, illetve 2013. február 28. napján forgalmazott, bitorolta a felperes... és ... lajstromszámú védjegyeit. Megállapítja végül, hogy a 4... u.1. székhelyű S... Kft., III. rendű alperes azzal, hogy 2013 márciusában „s...” megjelöléssel ellátott termékeket reklámozott, bitorolta a felperes ... lajstromszámú védjegyét. Az I., II. és III. rendű alpereseket eltiltja a további jogsértéstől.

Kötelezi az I., II. és III. rendű alpereseket, hogy az ítélet rájuk vonatkozó jogsértést megállapító rendelkezését 30 napon belül egy-egy alkalommal, 1/8 oldal terjedelemben, saját költségükön, külön-külön tegyék közzé a N... című napilapban legfeljebb 380.000 (Háromszáz-nyolcvanezer) forint költség, valamint a T... című magazinban legfeljebb 140.000 (Száznegyvenezer) forint költség erejéig, azzal hogy amennyiben ennek nem tesznek eleget, úgy a közzétételre az alperesek költségén a felperes jogosult azonos feltételek mellett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének az ezt meghaladó keresetet elutasító és a IV. rendű alperes javára perköltséget megállapító rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy a felperesnek 15 napon belül egyenként fizessenek meg 126.000 (Százhuszonhatezer) forint kereseti és fellebbezési illetékből, továbbá 90.000 (Kilencvenezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló együttes első- és másodfokú perköltséget, míg a III. rendű alperes 15 napon belül 63.000 (Hatvanháromezer) forint kereseti és fellebbezési illetéket, valamint 45.000 (Negyvenötezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjat köteles a felperesnek megfizetni. Kötelezi a felperest, hogy a IV. rendű alperesnek 15 napon belül fizessen meg 40.000 (Negyvenezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes az iratoknál 8 napon belül leletezés terhével leróni 384.000 (Háromszáznyolcvannégyezer) forint hiányzó fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 190.000 forint, a II-IV. rendű alpereseknek 127.000 - 127.000 forint perköltséget.

A tényállásban rögzítette, hogy jogutódlás folytán a felperes a jogosultja a 2001. ...-i elsőbbségű ... lajstromszámú „A...” szövédjegynek, a 2010. ...-i elsőbbségű ... lajstromszámú „s...” szót magában foglaló ábrás védjegynek, a 2009. ...-i elsőbbségű... lajstromszámú „G...” szövédjegynek, valamint a 2010. ...-i elsőbbségű ... lajstromszámú közönségestől eltérő írásmódú „M...” szövédjegynek. Az első védjegy a Nizzai Megállapodás szerinti 3., a második védjegy a 3. és 5., a két utóbbi védjegy pedig a 3., 5. és 21. osztályokba sorolt áruk - többek között kozmetikai cikkek - tekintetében élvez oltalmat. A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a felperes jogutódlását a védjegyek sorrendjében 2011. szeptember 6., 2012. szeptember 9. és 2014. március 11. napján vette tudomásul.

A védjegyeket a felperesi jogelőd, a V... Kft. (a továbbiakban: V...) engedélye alapján az A... Kft. (a továbbiakban: A...) használta, aki a termékek gyártásával az I. rendű alperest bízta meg akként, hogy a termékeken forgalmazóként a V...vált feltüntetve. A bérgyártás egyedi megrendelések alapján folyt, de miután a megrendelő A... végelszámolás, majd felszámolás alá került a felek közötti együttműködés megszűnt. Az I. rendű alperes 2012. november 12. napján levélben kérte az A... írásos hozzájárulását ahhoz, hogy a gyártásból nála raktáron rekedt több millió forint értékű termékkészletet kárai enyhítése végett maga értékesíthesse. Válasz a felperestől érkezett, aki a védjegyhasználat szabályainak ismertetését követően felhívta az I. rendű alperest, hogy haladéktalanul hagyjon fel a védjegyek jogsértő használatával.

A felperes észlelte, hogy a védjegyeivel azonos megjelölésekkel ellátott termékek lelhetők fel a piacon és írásban szólította fel az I. rendű alperest a magatartás abbahagyására és forgalmazási adatok szolgáltatására.

A II. rendű alperes 2013. február-márciusi akciós újságjában „s...” hintőport és „A...” borotvahabot hirdetett. A felperes megbízásából eljáró W... Kft. 1584 db-ot rendelt és vásárolt tőle mindkét termékből. A II. rendű alperes a részére küldött felhívásra válaszolva a forgalmazást elismerte és csatolta a számlákat, miszerint a IV. rendű alperestől vásárolta az árut.

A III. rendű alperes 2013. márciusi hirdető újságjában „s...” hintőporokat ajánlott értékesítésre. A hozzá intézett felperesi felhívásra küldött válaszában elismerte, hogy raktáron tartja az érintett termékeket, azokat részben az I. rendű alperestől vásárolta, aki úgy tájékoztatta, hogy a felperes nem védjegyjogosult.

A felperes felszólítást küldött a IV. rendű alperesnek is, aki válaszában szintén arra hivatkozott, hogy a sérelmezett árukat közvetlenül az I. rendű alperestől vásárolta, aki azonban a védjegyjogosult engedélyével gyártotta azokat.

A felperes kiterjesztett és pontosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy 2013. február 21. napjától az „A...”, „s...”, „M...” és „G...” megjelöléseket vegyi áruk csomagolásán elhelyezi és a megjelöléssel ellátott termékeket forgalmazza, bitorolja perbeli védjegyeit. A II. rendű alperes azzal valósítja meg 2013. február 27. napjától a ... és ... lajstromszámú védjegyek bitorlását, hogy „A...” és „s...” megjelölésekkel ellátott termékeket

forgalmaz és reklámoz. A III. rendű alperes a ... lajstromszámú védjegy bitorlását azzal valósítja meg, hogy 2013. március 5. napjától a „s...” megjelöléssel ellátott termékeket reklámozza és forgalmazza. A IV. rendű alperes pedig 2013. március 12. napjától bitorolja a ... és ... lajstromszámú védjegyeket az „A...” és „...” megjelölésekkel ellátott termékek forgalmazásával. Abbahagyásra és a jogsértéstől való eltiltásra kérte az alpereseket kötelezni, adatszolgáltatásra és elégtételadásra is igényt tartott. Kérte a bitorlással érintett termékeknek az alperesek székhelyén és egyéb raktáraiban való lefoglalását, továbbá az alperesek kötelezését a bitorló termékek kereskedelmi forgalomból történő végleges kivonására és megsemmisítésére.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal érvelt, hogy a védjegyeket a jogosultak engedélyével használta, és hivatkozott a 2001. május 31-i bér munkaszerződésre. Előadta, hogy a megrendelő azonban a 2012. június 26. napján legyártott utolsó termékeket már nem vette át, a készárut felhívás ellenére nem fizette ki, nem szállította el, ezért a felelős őrzés szabályai alapján a termékek értékesítésére kényszerült. Csatolta a bérnyújtásból visszamaradt árukészlettel kapcsolatos értékesítési kimutatásait megjegyezve, hogy a megrendelt, átvett és kifizetett alapanyagokat, csomagolásokat még mindig raktáron tartja.

A II. rendű alperes ellenkérelme szintén a kereset elutasítására irányult. Kifejtette, hogy korábban rendszeresen vásárolta és adta tovább a védjegyekkel ellátott árukat, amivel azonban a termékek fokozatosan romló minősége miatt felhagyott. Amikor a W... Kft. az egy-egy raklapnyi „A...” és „s...” terméket tőle megrendelte, akkor azt a korábbi kereskedelmi kapcsolata útján szerezte be.

A III. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását indítványozta. Hivatkozott rá, hogy levelében elismerte a sérelmezett termékek birtoklását, illetve raktározását, de forgalmazásukat felfüggesztette. Csatolta a termékek beszerzését igazoló számlákat, amelyek szerint az eladó a felperes kizárólagos tulajdonában álló S... M... Kft. volt, ezért jogszerűen tartja raktáron a termékeket, a felperesnek tudnia kellett a termékek beszerzésének körülményeiről.

A IV. rendű alperes is a kereset elutasítását kérte. Vitatta a jogsértést, továbbá a perbeli termékek raktáron tartását. Állította, hogy az „A...”, illetve „s...” termékeket a II. rendű alperesnek értékesítette, és azokat P... Gy... egyéni vállalkozótól szerezte be, aki az ügyletet nyilatkozatával igazolta, valamint csatolta az I. rendű alperes vezérigazgatójának arról szóló igazolását, hogy P... Gy... a 2012 novemberében és decemberében tőlük beszerzett termékeket forgalomba hozhatja.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nem találta alaposnak. Döntését a védjegyekről és a földrajzi árujelzőkről szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 12. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés b) pontjára, (3) bekezdés a), b) és c) pontjára, illetőleg 16. § (1) és (2) bekezdésére alapította.

Rögzítette, hogy a felperes hiteles lajstromkivonatokkal és védjegy-átruházási szerződéssel igazolta, hogy a védjegyek oltalom alatt állnak és azoknak a jogutódlással ő vált a jogosultjává. Nem volt vitatott, hogy az I. rendű alperes használati joga a ... és ... lajstromszámú védjegyek tekintetében a bér munka-szerződésen alapult, a... és ... lajstromszámú védjegyek esetében pedig a felperes nem tette kétségessé, hogy a V...hozzájárult a védjegyek ilyen használatához. A szerződés 2012. júliusi felmondására tekintettel az I. rendű alperes védjegyhasználati joga 2013 januárjáig állt fenn. Arra nem merült fel adat, hogy az A... a felmondást vitatta volna, és az sem volt kétséges, hogy a megrendelő a készre gyártott árut nem vette át, nem fizette ki. Ezt alátámasztja az elsőfokú ítélet szerint az a körülmény, hogy az A... végelszámolás, majd később felszámolás alá került, ami a tartós fizetőkép telenség egyértelmű bizonyítéka.

Az elsőfokú bíróság egyetértett a felperessel abban, hogy a bér munkaszerződés nem jogosította fel az I. rendű alperest arra, hogy a készterméket maga hozza forgalomba. Erre az A... volt jogosult, de mivel a legyártott készárut nem vette át és nem fizette ki, így az az I. rendű alperes felelős őrzésében

maradt. Utalva a Ptk. 196. § (1) bekezdésére, 197. § (1)-(3) bekezdéseire igazoltnak találta, hogy az I. rendű alperes a Ptk. felelős őrzésről szóló szabályainak megfelelően járt el az értékesítéskor. Kifejtette, hogy a gyártó nem volt köteles ismételt felhívni a megrendelőt az áru átvételére, mert ez a kötelezettség már a szerződésből következett, a felelős őrzés helyzete éppen azáltal alakult ki, hogy az A... szerződést szept. Az I. rendű alperes javára értékelte, hogy az őrzött árut a maga által vásárolt alapanyagokból, saját költségén állította elő, amiből következően az áru további őrzése vagy más általi őriztetése számára aránytalan költséget jelentett, és figyelemmel a kozmetikai termékek romlandóságára is, mindez a befektetéseinek kárba vesztésével fenyegetett. Ezért az I. rendű alperes az értékesítésre nem csak jogosult, de a Ptk. kárenyhítést előíró 340. § (1) bekezdése alapján köteles is volt, és a kialakult helyzetben a tőle elvárható módon járt el, hiszen az áruk értékesítését kérő levelére az A... nem reagált. Helyette a felperes válaszolt a védjegybitorlás következményeivel fenyegetve, közbeavatkozása azonban súlytalan, mert nem szereplője a bér munkaszerződésnek és még védjegyjogosultként sem volt joga rendelkezni az érintett termékek sorsáról. Az adott esetben tehát hiányzik a védjegybitorlásnak a használat jogosulatlanságára vonatkozó eleme, szerződésen alapuló gyártás, illetve forgalomba hozatal tekintetében bitorlás nem állapítható meg. A felelős őrzésből való értékesítés a szerződő felek elszámolási viszonyát eredményezi, a perbeli védjegy használatából eredő licencia igényét pedig a felperes az A...-al szemben érvényesítheti.

Utalva a Pp. 164. § (1) bekezdésére, kifejtette, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az I. rendű alperes a szerződés megszűnése után folytatta a gyártást és az alperesek ezen jogsértő termékeket forgalmazták. E bizonyítási kötelezettségének a felperes nem tett eleget, az értékesítési engedély I. rendű alperestől való felperesi megtagadásából okszerűtlenül következtetett a bitorlásra, mert a 2012. novemberi levélben mindössze a raktáron rekedt termékek értékesítéséhez való hozzájárulásról van szó és ez megalapozta a termékek jogszerű értékesítését. Nem valószínűsít bitorlást a felperes azon előadása sem, hogy a megbízásából eljáró W... Kft. azt a tájékoztatást adta, hogy a II. rendű alperes nyilatkozata szerint nyolc napos határidővel, korlátlan mennyiségben tud szállítani „s...” és „A...” termékeket. Ezt az állítást az alperesi oldal tagadta, a felperes pedig nem dokumentálta, de még ha el is hangzott, a független jogi személy előadása nem bizonyítja, hogy az I. rendű alperes a gyártást tovább folytatta. A felperes által felajánlott további bizonyítékokból, így a rossz minőségű, fénymásolatban csatolt termékcímkékből nem derül ki sem a forgalmazó, sem a gyártási időpont, a rajtuk lévő egyetlen dátum mint azonosító kód szerepel, ami nem feltétlenül azonos a gyártási vagy forgalmazási időponttal. Ráadásul a címkék eredete is bizonytalan, mert önállóan kerültek csatolásra, illetve egyes adatokat kézírással tartalmaznak, így különösen a védjegyszavakat és már első ránézésre is kétséges, hogy megfelelnek a kozmetikai cikkek terméktájékoztatójával szemben támasztott, köztudomásúan szigorú tartalmi és alaki feltételeknek. Így még csak arra sem alkalmasak, hogy a védjegyekkel azonos megjelölések jogellenes elhelyezését igazolják. Ugyanakkor az I. rendű alperes készletkimutatással igazolta, hogy a mai napig raktározza azokat a csomagolóanyagokat és illatanyagokat, amelyeket már nem dolgozott fel.

Az indoklás szerint a II. rendű alperes a W... Kft. célirányos megrendelésének teljesítéséhez a IV. rendű alperestől szerezte be a termékeket, aki azokat P... Gy... egyéni vállalkozótól vásárolta. Utóbbi nyilatkozata szerint a „s...” és „A...” termékeket az I. rendű alperesi gyártótól szerezte be 2012 novemberében, amit igazgatója írásban igazolt is. Az alperesek tehát az I. rendű alperesig tudták visszavezetni azt a forgalmazási láncot, melynek végén a védjegyekkel ellátott terméket hirdették, értékesítették. Minthogy nem bizonyított, hogy a forgalmazási lánc legelején jogellenesen forgalomba hozott termékek is lehettek, a védjegyoltalom ezen alperesek tekintetében a Vt. 16. § (1) bekezdésére figyelemmel kimerült.

Az elsőfokú bíróság a III. rendű alperes által csatolt számlákból megállapította, hogy az árút a S... Kft.-től vásárolta. Az a körülmény, hogy e gazdasági társaságnak kizárólagos tagja a felperes, kellően aggályossá tette, hogy a tárgybeli termékek forgalomba hozatala a tudtán kívül, vagy akarata ellenére történt. A cégjogi kapcsolat olyan jogutódlási láncot valószínűsít a felperes és a III. rendű alperes között, amely a Vt. 16. §-a alapján kétségesse teszi az alperesi védjegybitorlást. Ha figyelembe vesszük, hogy a felperesnek nem sikerült bizonyítani a számlák kiállításának időszakában jogellenes termék előállítását, így nem férhet kétség ahhoz, hogy a védjegyjogtalom a III. rendű alperes tekintetében is kimerült.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság valamennyi alperessel szemben elutasította a felperesi keresetet.

A határozattal szemben a felperes élt fellebbezéssel, ebben elsődlegesen az ítélet megváltoztatásával a keresete szerinti döntést kért. Másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolatlanul kitágította a jogkimerülésre vonatkozó jogszabályi előírás kereteit, ugyanis a Vt. 16. § (1) bekezdése kizárólag a forgalomba hozatal megvalósulása esetén kerülhet alkalmazásra. Kiemelte, hogy az I. rendű alperes gyártást végzett, majd a készterméket átadta a megrendelőnek és rajta keresztül kerültek forgalomba, hiszen az értékesítést az A... végezte. Ezt a szerződés 6. pontja kifejezetten ki is mondta. Jogkimerülésről csak akkor lehetne szó, ha bizonyítást nyert volna, hogy az I. rendű alperes jogszerűen értékesítette a védjeggyel ellátott termékeket, de még azt sem igazolta, hogy a tartozást az A...nak kiszámlázta, illetve hogy összegét az adós elismerte vagy vitatta-e, miként a követelés végelszámolási, illetőleg felszámolási eljárásban való bejelentése vagy a felelős őrzéssel kapcsolatos jogszabályi kötelezettségének betartása sem nyert igazolást. Hangsúlyozta, hogy a perbeli árukkal kapcsolatosan védjegyjogi alapon áll fenn kifogása. Így az I. rendű alperesnek legfeljebb a gyártási, illetve anyagköltséggel kapcsolatban állhat fenn igénye, de módja lett volna az árukat jogsértő jellegüktől megfosztani és így értékesíteni. Fenntartotta, hogy a gyártási magatartás esetleges jogszerűsége még nem elegendő ahhoz, hogy a forgalmazói jellegű bitorlási cselekmények is jogszerűvé váljanak. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt tekintette kulcskérdésnek, hogy a felperes valószínűsíteni tudja-e azt a tényt, hogy az I. rendű alperes 2012 novembere után is folytatott gyártást. A kereskedőt terheli annak bizonyítása, hogy a védjeggyel ellátott terméket a védjegyjogosulttól származó hozzájárulással hozta forgalomban az EGT területén. A felperesnek nincs arra módja, hogy az alperesi gyártási adatokhoz hozzáférjen. Vitatta továbbá, hogy az eljárás korábbi szakaszában általa csatolt bizonyítékok alkalmatlanok lennének a bitorlás valószínűsítésére.

Kitért az ítélet általa tévesnek tartott megállapításaira, amelyek szerepet játszhattak a megalapozatlan elsőfokú döntésben. Kiemelte, hogy végelszámolás kifejezetten arra az esetre vonatkozik, amikor a cég jogutód nélküli megszűnését úgy határozza el, hogy nem fizetéképtelen. De az sem mellékes, hogy az I. rendű alperes által hivatkozott tartozás milyen rend szerint került elszámolásra. Jelentősége van annak is, hogy az érintett termékek milyen megrendelés alapján, mikor kerültek legyártásra, mert ezek ismerete nélkül nem állapítható meg, hogy a bér munkaszerződéssel kapcsolatosan állított szerződésszegés mentesíti-e az I. rendű alperest a Ptk. 197. §-a szerinti kötelezettségeinek teljesítése alól. Előadta, hogy próbálta megkeresni a felszámolás alatt álló A...t, de azt a tájékoztatást kapta, hogy adatot kizárólag a bíróság megkeresésére ad ki, ezért kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság, noha a bér munkaszerződéssel kapcsolatos kérdéseknek ügydöntő jelentést tulajdonított, ezzel kapcsolatban bizonyítást feleslegesnek tartott. Kifogásolta, hogy az eljárás bírósága nem vizsgálta, hogy az I. rendű alperesnek módjában állt-e a védjegyhasználat mellőzésével eljárni esetleges kárenyhítése során, pl. átcsomagolás, leragasztás. Rámutatott, hogy a

gyártással, illetve termék értékesítéssel megvalósított magatartások külön vizsgálendő kérdések, ezért nem kellő körültekintéssel járt el az elsőfokú bíróság, amikor ezeket egybemosta. Mint ahogy nem kellő alaposítással mérlegelte a bizonyítékokat sem, mert míg egyes okiratoknak semmilyen bizonyító erőt nem tulajdonított, pl. W... Kft. nyilatkozata, termékcímkék, addig másoknak ügydöntő jelentősége volt, pl. az I. rendű alperesi raktárkészlet nyilvántartás, IV. rendű alperesi nyilatkozatok. Az eltérő megítélés indokolatlan volt. Mindezek alapján álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogellenes és megalapozatlan ítéletet hozott.

Az I., II. és IV. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mélységben feltárta, az abból levont következtetéseivel és döntésével azonban a másodfokú bíróság nem mindenben értett egyet, ezért az ítélet részbeni megváltoztatására látott okot az alábbiak szerint.

A Vt. 27. § (1) bekezdés alapján védjegybitorlást követ el, aki a 12. §-ban foglalt rendelkezések megsértésével a védjegyet jogosulatlanul használja.

A Vt. 12. § (1) bekezdése kimondja, hogy a védjegyoltalom alapján a védjegyjogosultnak kizárólagos joga van a védjegy használatára. A (2) bekezdés a) pontja alapján a kizárólagos használati jog alapján a védjegyjogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ a védjeggyel azonos megjelölést olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, amelyek azonosak a védjegy árujegyzékében szereplőkkel.

A (3) bekezdés a-b) és e) pontjai értelmében a (2) bekezdésben szabályozott feltételek megvalósulása esetén tilos különösen a megjelölés elhelyezése az árun vagy csomagolásán; a megjelölést hordozó áru forgalomba hozatala, eladásra való felkínálása, valamint forgalomba hozatal céljából történő raktáron tartása; a megjelölés használata az üzleti levelezésben vagy a reklámozásban.

A védjegybitorlás fent írt törvényi tényállásából következően a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a védjegyoltalom fennáll, az abból fakadó jogok érvényesítésére jogosult, és a tiltott használati cselekményeket az alperesek megvalósították. Az alperesek pedig a kimentés körében bizonyíthatták, hogy a védjegy jogosultjától engedéllyel rendelkeznek, vagy a védjegyoltalom valamely korlátja megállapítható. Az alperesek védekezésükben a védjegyoltalom korlátjaként a Vt. 16. §-ában írt jogkimerülésre hivatkoztak.

A Vt. 16. § (1) bekezdése értelmében a védjegyoltalom alapján a védjegyjogosult nem tilthatja meg a védjegy használatát olyan árukkal kapcsolatban, amelyeket ő hozott forgalomba, vagy amelyeket kifejezett hozzájárulásával hoztak forgalomba az Európai Gazdasági Térségben.

Egyetértett a másodfokú bíróság a fellebbezéssel abban, hogy a védjegy jog kimerülése csak akkor mentesíthet a bitorlás alól, ha kétséget kizáróan igazolást nyer, hogy a sérelmezett árut a védjegy jogosultja, vagy harmadik személy az ő kifejezett engedélyével hozta forgalomba az EGT területén. Ilyen forgalomba kerülést a másodfokú bíróság álláspontja szerint egyik alperes sem tudott bizonyítani. Az I. rendű alperes nem vitásan a bér munkaszerződés hatálya alatt, azaz 2012. december 31. napjáig jogosult volt az A... részéről jóváhagyott, a perbeli védjegyeket is feltüntető csomagoló anyagokba beletölteni a maga által beszerzett alapanyagokból előállított kozmetikai

termékeket. A forgalomban hozatal jogosultsága és lehetősége ugyanakkor a megrendelőt illette, tehát az A... hozhatta volna jogszerűen forgalomba a legyártott, védjegyekkel feliratozott kozmetikai termékeket, illetve arra védjegy a jogosultja adhatott volna engedélyt. A védjegyjogosult felperes pert megelőző határozott és kifejezett tiltása miatt az I. rendű alperes erre nem volt jogosult. Tőle a kárenyhítés körében az adott helyzetben az lett volna az elvárt magatartás, - miután az A... az árút nem vette át - hogy gondoskodik a védett árujelzők eltávolításáról és azután értékesíti a termékeket, majd az ebből eredő többletköltségét érvényesíti az A...-al szemben. A felelős őrzés Ptk. 196-197. §-aiban foglalt rendelkezései azonban nem mentesítik az I. rendű alperest a védjegybitorlás alól, mert a védjegyjogosultat megillető abszolút szerkezetű, kizárólagos jog mindenkit arra kötelez, hogy tartózkodjon az engedély nélküli védjegyhasználatról. Emellett az I. rendű alperes a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint nem is igazolta, hogy az A...t ténylegesen megkísérelte rászorítani az árú átvételére és az ellenérték megfizetésére. Az I. rendű alperes ilyen tartalmú felszólítást nem csatolt, ilyenre nem is hivatkozott, a 2012. novemberi megkeresés nem erről szólt, abban csupán a saját értékesítést szerette volna kieszközölni.

Hangsúlyozza ismételten a másodfokú bíróság, hogy a Vt. 16. § (1) bekezdésében a védjegyjogtalom korlátjául állított szabály a védjegyjogosult részéről vagy a tőle származó engedélyen alapuló jogszerű forgalomba hozatal feltételezi. Az I. rendű alperest a forgalmazásra a bér munka-szerződés nem jogosította fel és mivel az I. rendű alperes nem tudta a saját forgalmazásának a jogszerűségét igazolni, így általánosságban rögzíthető, hogy a II. és a IV. rendű alperes sem hivatkozhat a védjegyjogtalom kimerülésére azzal, hogy a terméket az I. rendű alperestől származtatja.

A perben nem volt vitás, hogy a védjegyekkel azonos vagy összetéveszthető megjelölések a forgalomba kerültek, illetve reklámozott termékeken láthatóak, és az is aggálytalanul megállapítható, hogy az érintett termékek beletartoznak a felperesi védjegyek által oltalmazott árukörbe. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ezért a másodfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy az alperesek a keresetben kifogásolt magatartásokat a sérelmezett termékek vonatkozásában és időben részben megvalósították. A másodfokú bíróság a keresetet a Pp. 215. §-ának megfelelően a 2013. október 29-én előterjesztett utolsó módosított kérelemben írtak szerint bírálta el és az abban írt használati magatartások és elkövetési idők megállapíthatósága kérdésében foglalt állást.

Az I. rendű alperes részéről a felperesi kereset 2013. február 21. napjától megvalósított védjegyhasználati magatartást sérelmezett, mind a négy védjegy tekintetében a megjelölésnek az árun történő elhelyezését, valamint a forgalmazást állította.

A rendelkezésre álló adatok szerint az I. rendű alperes 2013 februárjában gyártott „A...” borotvahabot és azt részben értékesítette a IV. rendű alperesnek, és ugyanakkor a perben nem álló harmadik személy felvásárolta tőle a még raktáron lévő 66 darab „s...” hintőport is, ezért megállapítható, hogy a felperes által a keresetben megjelölt időben az I. rendű alperes a megjelölés terméken való elhelyezésével és a forgalmazással bitorolta a ... és ... lajstromszámú védjegyeket.

Az árukészlet mozgását követő, I. rendű alperesi kimutatás szerint azonban a 66 darab „s...” hintőpor kivételével a teljes A... készletét az I. rendű alperes 2012 november-decemberében P... Gy...nak értékesítette, egyéb bizonyíték hiányában a másik két védjegyet érintően a felperes által megjelölt 2013. február 21-ei időpontban nem igazolt az I. rendű alperes részéről védjegyhasználati cselekmény, ezért a „G...” és a „M...” szövedjegyek kapcsán a kereset nem foghatott helyt, ebben a részében helyesen utasította azt el az elsőfokú bíróság.

A II. rendű alperessel szemben a kereset a 2013. február 27-től az „A...” és „s...” termékek forgalmazását és reklámozását kifogásolta.

Megállapítható, hogy a II. rendű alperes a 2013. februári hirdetőújságjában hirdette az „A...” és „s...” termékeket, ezekből 2013. február 27-én a IV. rendű alperestől beszerzett egy-egy raklapnyit, továbbá a következő napon a teljes mennyiséget eladta a felperes megbízásából eljáró W... Kft. részére. Ebben a két napban ő is bitorolta a ... és ... lajstromszámú védjegyeket, azonban az ezt követő jogsértő magatartást a felperes csupán feltételezte, de bizonyítékkal nem támasztotta alá, emiatt a másodfokú bíróság a II. rendű alperesi bitorlást befejezettnek fogadta el.

A felperes a III. rendű alperes vonatkozásában a „s...” megjelöléssel ellátott termék 2013. március 5. napjától történt reklámozása és forgalmazása miatt lépett fel, és ezzel kapcsolatban márciusi hirdető újságot csatolt. A III. rendű alperes védekezésében a védjegyjogtalom kimerülésére hivatkozott azzal érvelve, hogy a „s...” hintőport a felperes tulajdonában álló S... Kft.-től vásárolta. Csatolt is számlákat ennek alátámasztásául, azonban a 2013. márciusi számla ezen márkanév alatt szappan beszerzését tanúsítja és csak a következő havi számla mutat hintőpor vásárlást, ebből következően a III. rendű alperes nem tudta azt igazolni, hogy 2013 márciusában is fennálltak a Vt. 16. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek. Ezért a másodfokú bíróság megállapította a reklámozással megvalósított jogsértést, hiszen a III. rendű alperes a 2013. márciusi időszakban reklámújságjában hirdette a „...” hintőport és nem bizonyította, hogy rendelkezett a védjegyjogosulttól származó engedéllyel. Mivel a felperes nem igazolt ezt követő időszakra vonatkozó további reklámozást, és egyáltalán nem bizonyított a III. rendű alperes részéről értékesítést, így esetében a reklámozás körében a másodfokú bíróság befejezettnek találta a bitorlást, a forgalmazás tekintetében pedig nem állapította meg a jogsértést.

A felperes a IV. rendű alperessel szemben arra alapította keresetét, hogy 2013. március 12-től „A...” és „s...” megjelölésekkel ellátott termékeket forgalmazott, ugyanakkor a IV. rendű alperes forgalmazást bizonyítottan csak a II. rendű alperes felé teljesített 2013. február 27-én, ami megelőzi a keresetben feltüntetett időpontot, későbbi értékesítés pedig nem volt igazolt. Ilyen formán a vele szembeni teljes keresetet helyesen utasította el az elsőfokú bíróság.

Minderre tekintettel a felperes a Vt. 12. § (1) bekezdése, (2) bekezdés a) pontja, (3) bekezdés a), b) és e) pontja, illetve 27. § (1) bekezdése, (2) bekezdés a) pontja alapján a fentiekben részletezett cselekményekre nézve alappal kérte a védjegybitorlás megállapítását az I., II. és III. rendű alperesekkel szemben.

A Vt. 27. § (2) bekezdésében felsorolt jogkövetkezmények közül elrendelésre került a jogsértéstől eltiltás és az elégtételadásra kötelezés, de a befejezett cselekmények miatt szükségtelen volt az abbahagyásról intézkedni. A csatolt iratokból kitűnik, hogy a gyártó I. rendű alperes kinek és milyen áron értékesítette a termékeket, illetőleg volt adat a II. rendű alperesi beszerzésre és értékesítésre, a III. rendű alperesnél viszont forgalmazás nem történt, így nem volt indokolt az alperesek adatszolgáltatásra kötelezése. A befejezett bitorlási cselekmények miatt nem talált indokot a másodfokú bíróság a keresetben felsorolt többi jogkövetkezmény, nevezetesen a jogsértő termékek lefoglalása, forgalomból való végleges kivonása és megsemmisítése alkalmazására sem.

A felperes keresete az I., II. és III. rendű alperesekkel szemben részben eredményre vezetett, mert bitorlásuk megállapítást nyert, de a támasztott jogkövetkezményekkel kapcsolatos igény nem volt teljes körben alapos, ennek okán a fellebbviteli bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányát a felperes javára 75-25%-ban határozta meg és a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján akként döntött, hogy a nagyobb részben pervesztés alperesek kötelesek megtéríteni a felperesnek az első- és másodfokú eljárással felmerült együttes perköltségét, ami a kereseti és fellebbezési illeték, továbbá a képviselőt ellátó ügyvéd áfával növelt munkadíjának arányos részét tartalmazza. Utóbbit

a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései, valamint 4/A. §-a alapján, az elvégzett ügyvédi munkával arányosan, mérlegeléssel állapította meg, figyelemmel arra is, hogy az I. és II. rendű alperesek két, a III. rendű alperes csak egy védjegyet bitorolt. Ekként az I. és II. rendű alperesek a felperesnek egyenként 168.000 forint 75%-át, vagyis 126.000 forint illetéket és 80.000 + 40.000 forint 75%-át, azaz 90.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló együttes perköltséget kötelesek megfizetni, míg III. rendű alperes ennek a felét tartozik a felperesnek megtéríteni.

A fellebbezés a IV. rendű alperes tekintetében sikertelen volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a felperes köteles megfizetni részére a másodfokú perköltséget, ami a képviselőt ellátó ügyvéd áfával növelt munkadíjából áll. Ennek összegét a másodfokú bíróság ugyancsak a felhívott IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései, valamint 4/A. §-a alapján határozta meg.

Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy a felperes a szükségesnél kevesebb fellebbezési illetéket rótt le, mert csak egy védjegy után számította azt, holott valamennyi alperest tekintve összesen kilenc védjegy bitorlását sérelmezte. Ezért a felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 15. § (1) bekezdésének és az Itv. 74. § (2) bekezdésének megfelelően köteles 8 napon belül az iraton leletezés terhével további 384.000 forint illetéket leróni, amelynek a pernyertességgel arányos része a fentiek szerint a javára a perköltségben elszámolásra került.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Budapest, 2015. május 20.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: